

ชีวิตผมดีขึ้นเพราะกรรมฐาน

เทอดศักดิ์ นาไชยธง

R11014

ผมเป็นชาวเพชรบูรณ์โดยกำเนิด ปัจจุบันอายุ ๒๗ ปี ได้มีโอกาสรับใช้ชาติด้วยการเป็นทหารเรือ ๒ ปี หลังจากพ้นหน้าที่มาแล้วเมื่อ ๔-๕ ปีที่ผ่านมา ก็ช่วยพี่สาวดูแลโรงงานน้ำแข็งแห่งหนึ่งที่จังหวัดสมุทรปราการ ใกล้เคียง กับพระสมุทรเจดีย์ บริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งนับเป็นอาชีพที่มั่นคงและมีรายได้ดีพอสมควร จึงทำมาจนถึงทุกวันนี้

โดยปกติแล้ว ผมเป็นคนที่ไม่สู้จะมีจิตใจฝักใฝ่ทางพระ ทางธรรมเท่าใด ได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ จรรย์และวัดอัมพวัน ก็เพราะการแนะนำของผู้ใหญ่ที่ผมเคารพรักท่านหนึ่ง คือ นาวาเอกไพโรจน์ แก่นสาร แรก ๆ ที่ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับหลวงพ่อกับคำสอนของท่าน ก็รู้สึกสนใจเพียงเล็กน้อย จนเมื่อได้ยินบ่อย ๆ เข้าก็รู้สึกศรัทธามากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อผมมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพและการงานที่ทำอยู่ แล้วขอคำปรึกษาจาก นาวาเอกไพโรจน์ ท่านก็ยกคำสอนของหลวงพ่อกาเตือนสติ ให้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ผมจึงหาโอกาสมากราบหลวงพ่อกับที่วัดเป็นครั้งแรกในราวกลางปี ๒๕๓๙ ในการไปวัดครั้งนั้น ผมขับรถไปกับเพื่อน ซึ่งต่างก็ไม่รู้จักทางเข้าวัด แต่ก็หาพบจนได้ไม่ยากเย็นนัก เมื่อเข้าไปในบริเวณวัด รู้สึกว่าเป็นสถานที่ที่สงบร่มรื่น และชุ่มชื้นใจนัก ได้เห็นความเป็นอยู่ของผู้ปฏิบัติธรรมก็นึกชอบ เพราะไม่วุ่นวายหรือส่งเสียงดัง แยกอยู่เป็นสัดส่วน ไม่มีผู้ใดมารบกวนเลย แตกต่างจากวัดแถวบ้านผมเป็นอย่างมาก จึงพูดที่เล่นที่จริงกับเพื่อนว่า “ถ้าจะบวชก็ขอบวชที่วัดนี้แหละ สงบดี”

หลังจากเดินชมบริเวณโดยรอบแล้ว จึงแวะที่กุฏิหลวงพ่อกับ (ชั้นล่าง) นั่งรอนานหลายชั่วโมงเหมือนกัน จนหลวงพ่อลงมาพบญาติโยมที่รอกันอยู่จนแน่นห้องนั้น เมื่อรับถวายเครื่องสักการะต่าง ๆ แล้วหลวงพ่อก็ได้เมตตาให้พรและสอนธรรมะ คำสอนของท่านฟังดูทันสมัย เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบัน มีข้อคิดคติธรรมที่ทุกคนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ตามความเหมาะสม ทำให้ผมมีศรัทธามากยิ่งขึ้นไปอีก

ต่อมาอีกไม่นานผมได้มีโอกาสเข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเป็นครั้งแรก เพียง ๓ วัน ได้รับกรรมฐานและฟังหลวงพ่อบรรยายธรรมในวันพระ ผมจำได้แม่นย่ำว่า ท่านกรุณาสอนเรื่องพระคุณของมารดา - บิดา คำสอนของท่านช่างสะกิดใจผมเหลือเกิน เหมือนจงใจจะเทศน์โปรดผมโดยเฉพาะ เนื่องจากผมเองเคยโกรธบิดา และไม่ยอมคุยด้วยเป็นเวลาประมาณสิบปีแล้ว ถึงแม้ว่าผมจะมาเรียนและทำงานที่กรุงเทพฯ นาน ๆ จะกลับบ้านที่เพชรบูรณ์สักครั้ง เมื่อพบกันก็ไม่พูดหรือทักทายท่านเลย จนนานวันเข้ากลายเป็นเรื่องปกติ

หลวงพ่อบอกว่า “ลูกคนใดถ้าไม่เคารพพ่อแม่ จะทำงานอะไรหรือประกอบการค้าใด ๆ ก็หาความเจริญรุ่งเรืองไม่ได้เลยในชีวิต” ผมฟังคำสอนของหลวงพ่อก็ท้อใจถึงเรื่องของตัวเอง เริ่มเกิดสำนึกดีงามและรู้บาปบุญคุณโทษในการกระทำที่ไม่ดีของตนมากยิ่งขึ้น ในเรื่องการไม่พูดกับพ่อบังเกิดเกล้ามาเป็นเวลานาน

วันรุ่งขึ้น ระหว่างที่ผมกำลังปฏิบัติธรรมร่วมกับหมู่คณะนั้น จับพลันก็เกิดความรู้สึกคิดถึงบิดาขึ้นมาอย่างจับใจ อยากจะไปหาท่านในขณะนั้นเลย มีความตื่นตัวใจจนน้ำตาเอ่อคลอเบ้าตา อยากจะร้องไห้ออกมาให้หายอัดอั้นตันใจ แต่ก็ไม่กล้า จำต้องข่มใจไว้ เมื่อครบกำหนดปฏิบัติ ก่อนกลับบ้านก็ทวนนึกถึงคำสอนของหลวงพ่อบอกในเรื่องความกตัญญูขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ความโกรธเคืองบิดาที่มีอยู่เดินจางหายไปสิ้น ปรึกษาโอกาสกลับบ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์ พบบิดาจึงยกมือไหว้และเข้าไปทักทายพูดคุยกับท่าน ท่านรู้สึกงุนงง เพราะคิดไม่ถึงว่าลูกที่มีนตึงกับท่านมานานนับสิบปีจะปฏิบัติดีเช่นนี้กับท่าน เห็นได้ชัดเจนว่าท่านดีใจและมีความสุขมาก

ต่อมาเมื่อใกล้สิ้นปี ๒๕๓๙ สุขภาพร่างกายของผมไม่สู้ดี ล้มป่วยบ่อยมาก จนรู้สึกท้อแท้เบื่อหน่ายอะไร ๆ ไปเสียหมด พยายามรักษาอย่างไรก็ไม่ดีขึ้นเท่าใดนัก จึงโทรศัพท์ไปเล่าในนาวาเอกไพโรจน์ ฟัง เพื่อขอคำปรึกษา ท่านจึงแนะนำให้หาโอกาสไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอีก ซึ่งตรงใจผมพอดี เพราะคิดจะทำเช่นนั้นอยู่แล้ว ในการปฏิบัติธรรมครั้งนี้ผมมีเวลามากขึ้น อยู่ที่วัดราว ๗ – ๘ วัน ได้ฟังธรรมจากหลวงพ่อบ่อยครั้ง การเข้ากรรมฐานครั้งนี้ช่วยให้ผมรำลึกถึงบาปกรรมต่าง ๆ ที่ทำไว้แต่หนหลังมากมายหลายเรื่อง รู้สึกเสียใจและได้คิดว่าไม่น่าทำลงไปเลย ทวนมาคิดถึงเรื่องอาการเจ็บไข้ได้ป่วยของตนเองที่รักษาเท่าใดก็ไม่หายขาดสักที เชื่อเหลือเกินว่าเป็นผลจากเวรกรรมที่ทำไว้อย่างแน่นอน จึงขอโอสถกรรมและพร้อมที่จะชดใช้ให้หมดไป อะไร ๆ คงจะดีขึ้นมาเอง ซึ่งก็ปรากฏจริงตามนั้นในภายหลัง กลับจากวัดคราวนี้สุขภาพกาย – ใจ ของผมเริ่มดีขึ้นเป็นลำดับ

ต้นปี ๒๕๔๐ ผมได้เข้าปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอีกครั้งหนึ่ง และบวชเป็นภิกษุประมาณหนึ่งเดือนในเวลาต่อมา ในวันบวชนั้น พ่อ – แม่ พี่น้องของผมมาต้อนรับพร้อมหน้า ผมรู้สึกซาบซึ้งและตื่นตัวใจมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน โดยเฉพาะในขณะที่ก้มลงกราบทำบิดา – มารดา และตอนปลงผม ผมรู้สึกซึ่งใจในพระคุณของผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง กลั้นน้ำตาเอาไว้แทบไม่อยู่ ในระหว่างครองเพศบรรพชิตผมได้ตั้งใจศึกษาและปฏิบัติธรรมรวมทั้งกิจต่าง ๆ ของสงฆ์เท่าที่โอกาสอำนวย พบภายหลังว่าโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ทุกเลา

เป็นอันมาก สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์มากขึ้น ทั้งร่างกายและจิตใจ นับเป็นบุญโดยแท้ที่ผมได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญและวัดอัมพวัน

หลังจากศึกษาลาเพศแล้วก็กลับมาทำงานที่เดิม คือช่วยพี่ชายดูแลโรงน้ำแข็ง มองเห็นความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นอย่างชัดเจนในชีวิตจิตใจของตนเอง จากคนที่ไม่เคยใส่ใจในทางธรรมมาก่อน (แต่ก็ไม่เคยลบหลู่ดูถูกพระพุทธศาสนา) กลับเข้าใจชัดในพระคุณของพระศรีรัตนตรัย ซึ่งใจว่า วัดและพระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งทางใจของคนเราอย่างประเสริฐยิ่ง ช่วยให้เข้าใจเรื่องบาปบุญคุณโทษ และความผิดชอบชั่วดีมากกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก นิสัยใจคอก็ได้รับการขัดเกลาให้รู้จักเลือกประพฤติปฏิบัติแต่ในเรื่องที่ถูกต้องดีงาม ปัจจุบันผมกล้ากล่าวอย่างภูมิใจว่า ผมมีความสุขเยือกเย็น มีจิตใจเมตตา และโอบอ้อมอารีมากกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด การดำเนินชีวิตโดยรวมจึงมีความเป็นปกติสุขตามสมควร เพราะกรรมฐานแท้ ๆ ที่ช่วยให้ผมมีชีวิตที่ดีขึ้นเพียงนี้

สุดท้ายนี้ ผมขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ที่ได้เมตตาสอนธรรมะที่ช่วยเปลี่ยนนิสัยให้ดีกว่าเก่า รวมทั้งครูบาอาจารย์กรรมท่านทุกท่านที่ช่วยอบรมสั่งสอนแนะนำการปฏิบัติธรรม ตามแนวทางอันถูกต้องตามหลักของพระพุทธศาสนา ที่หลวงพ่ोजรัญวางให้ลูกศิษย์ประพฤติปฏิบัติ

อีกท่านหนึ่งซึ่งผมจะลืมขอบคุณไม่ได้ก็คือ นาวาเอก ไพโรจน์ แก่นสาร ซึ่งเป็นผู้ชี้แนะให้ผมมีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญและวัดอัมพวัน ขอขอบคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงครับ